

Alt Føroya fólk hevur samken-slu við islendsku tjóðini, og tá eina mest við Vestmannaoying-um, sum í bráðskundi máttu fara frá øllum, sum teirra var.

Vit vita, at tað rakar hart, tá ein familja má fara frá húsi og heimi. Mangar ferðir svárari kennist tað, tá eitt heilt oyggja-máfelag, sum her er talan um,

má fara frá øllum. — Eitt er kortini at vera takksamur fyrri, og tað er, at eingin mannskaði stóðst av hesum.

Ísland — henda sjáldsama oyggj, hevur fyrr verið fyrri rystingum, eldgosum o. ø., men ikki so ringum sum hesum.

Mær rann í hug søgu, sum mæti rithøvundurin Ármann

Kr. Einarsson, hevur skrivað fyrri=nøkrum árum síðani, og sum hevur verið týdd til fleiri onnur tungumál. Hon er skriv-að stutt eftir at Surtsey kom undan kavi, og høvuðspersón-urin, Jón, er ættaður av Heim-oy, sum nú hevur verið herjað av Surti gamla.

klæðnum, og í sama anda-drátti lýsti blátt ljós í gongini. Jón gekk leingi, — leingi — til hann at enda sá eitt reyðligt ljós frammanfyrri sær. Jú long-ur hann kom fram, jú bjartari gjordist hetta ljósið, og heitari gjordist. Hitin var so nógvur, at hann kendi á ser, at hann var um steikjast í eldinum. Tá breiddi hann yvir seg reyða helmingin av gandatúrriklæð-num, og nú kendi hann seg aftur væl til passar.

Bráðdliga hvakk hann við. Frammanfyrri honum lá stór-ur berggrisi, sum stongdi hon-um vegin. Risin roykti í eini stórarí pipu. Hann hevði reytt hár og reytt skegg, sum stóð út í allar ættir, og glómurnar í honum vóru eins og torvkongl-ar. Tá id hann fekk eyga á litla Jón, skar hann í ein trolla-látur, so jorðin skalv. Ha, ha, ha, hei!!!

Hvor ert tú? spurdi Jón bangin.

Ø, uhu, hó. Eg eri gamli Surtur; og eg eg rumsaðist við eftir langan blund, svaraði kallurin og hostaði og harkaði so illa, at tað bergmálaði í gongini.

Síðani guvaði kallurin so hart í pipuni, at óska og eim-ur tyrlaðist í allar ættir, og bikasvørt roykskýggj stóðu upp úr berghválninum.

Surtur stardi á litla Jóni við glóðandi eygum og skar í ein ógvísiga látur, so tú kundi siggia fleiri fjórðingar inn í eldreyða gapið. Ha, ha, ha, ha, hei, hei! og reyður login brann.

Nú fari eg at spýggja eina nýggja oyggj upp úr havsbot-ninum, helt hann áfram.

Tað kanst tú ikki, segði litli Jón.

Rrrrrr— murreði risin í ø-ðini. Skal eg stappa teg í pipu mína, og blása teg høgt upp í loft og lata teg detta niður aft-ur á nýggju oynna!

Surtur gamli rætti sær reyðu króktu klórnar eftir litla Jóni og ætlaði sær at taka hann.

Jón gjordi eitt lop tvørtur yvir risan og leyp eins og hann var skotin inn í fjallagongina.

Statt stillur — yði Surtur gamli so har, at jorðin skalv og notraði og stór björg loysn-aðu úr klettaveggjunum í gjánni aftanfyrri litla Jón.

Jón hugdi ikki aftur um bak, men fleyg eins og pilur eftir berggongini, hann gav ser ikki far um eldgos og jarðskálva.

Soleiðis helt Jón áfram, inn-til hann umsiður út ímóti morgni var komin til endan av fjallagongini, sum endaði í op-inum á sjálvari Heklu.

Litli Jón var fegnari, enn sigast kann frá. Hann tveitti av sær gandatúrriklæðið og andaði í seg frisku morgun-luftina eins og var tað livgandi tostadyrkkur.

Straks klindraði Jón uppá uppá gosbarmin og leit seg í kring — har niðri við fjallsins fót hómadi hann litla bónda-garðin hjá frænda sínum.

Í geislunum frá morgunroða-num tyktust blómurnar á tekj-uni vera úr skarasta gulli, og ter nikkaðu til hansara eins og ter búðu honum vælkomn-um.

Upp mjáa skorsteininum á grønu flagtekjunum kringlað-ist ljósbláur roykur — tá var gamla konan komin upp.

Ja, og har stóð frændin á lagnum og skimaðist út í hav-ði — í allar ættir — við kik-ara sínum.

Litli Jón gjordi eitt gleðiróp. Nú var tað rætt, sum Surtur gamli hevði sagt.

Upp úr sjónum — stutt frá landi — stóðu ræðuliga stór roykskýggj upp ímóti himli. Í tí klára eldinum inni í miðjuni, hómadið oyggj, sum skeyt kollin upp úr havinum.

Litli Jón skundaði sær om-an fjallaliðna — gláður í huga. Eingin annar uttan hann visti, hvussu Surtsey var vorð-in til.

REYÐUR LOGIN BRANN!

Ævintýr úr Íslandi - eftir ÁRMANN KR. EINARSSON

Eingin veit, hvussu oyggjarnar við suðurstrond Íslands eru vorðnar til, ella nær ter skutu kollin upp úr tí silvurglitrandi havinum; ió er óðrvisi við tí yngstu oynni, Surtsey.

Á størstu oynni, Heimoy, búðu fátøk hjún, sum áttu ein son, Jón at navni. Hann var 12 ára gamalur, knáliga vaks-in og djarvur.

Mong undanfarin summor hevði Jón búið hjá frænda sín-um, sum búið á litlum bónda-garði undir Heklufjallinum. Men nú slapp Jón ikki oftri at vitja frændan. Jón var vorð-in so stórur, at hann væl kundi hjálpa pápa sínum við útróðri-num.

Várdagin langan stardi Jón í ættina móti landi, og eygu hansara stoðgaðu javnan við myrka gospið á Heklu, sum minti um skuggarnar á mána-num. Í grønum hvammi undir svørtum gróibæðingum stóð bóndagarðurin hjá frænda hans-ara við hvitum skjoldrum og grønarí flagteku, har tað vaksu vakrar blómur.

Litli Jón var dapur og tig-andi; tað einasta, hann kundi gera, var at droyma, droyma

um blómurnar, dýrini, sangin í fossinum, ylandi frá storminum í klettunum og mangt, mangt annað, sum bert finst í sveyt-ini. Tað hevði straks verið frægari, um hann hevði slopp-ið at ferðast til frænda sín. Men hetta var verri enn so. Foreldur hansara høvdu gjørt av, at hann skuldi verða verð-andi heima, og øll í útróðra-bygðini vistu tað. Eingin bátur vildi flyta litla Jón inn á meg-inlandi, og einki flogfar vildi taka hann við.

Eitt kveldið fór litli Jón vál-andi niðan á høga klettin, sum lá uppi í brekkuni stutt niðan frá húsum teirra. Hann veit ikki av, fyrr enn kletturin opnast, og sera føgur kona í reyðum møtli við gullspota, biður hann gera so væl at koma innar. Jón hvakk við men fór kortini, sum varð hann leiður inn í klettin. Hann kendi á ser, at heita var álvaðustaður.

Eg veit, hvat nivir teg, sigur álvakonan, og eg vil fegin hjálpa tær.

Eg eigi einki at lona tær við, svaraði litli Jón dapur í huga.

Tú hevur longu lønt mær túsund ferðir, segði álvakonan brosandí. Tú hevur aldri órógv-að ella hildið nakran gang utt-anum bústað min, og tessvegna havi eg livað í friði og náðum.

Álvakonan tók í hondina á litla Jóni og leiddi hann inn í gongina, sum gekk niðureftir inn í fjallið.

Hesar sprungur ella jarða-gongdir liggja undir havsins botni og enda ovast í opinum á Heklu, mælti álvakonan. Eft-ir hesum gongdum kemur tú til frænd tin.

Litli Jón heilsaði tí góðu álvakonuni og helt straks áfram. Nei, nei, biðu nú, gev tol, rópti álvakonan. Tað eru ymsir vandar og trupulleikar á leiðini, men eg ætli at læna tær tvílitla gandatúrriklæði mitt. Um tú breiðir yvir teg reyða helmingin, vil eldur ikki rina við teg, men um tú nýtir bláa litin, lýsir hann fyrri tær í myrkrunum.

Jón takkaði álvakonuni og skundaði sær innar í gongina.

Brátt myrkaði í gongini, so litli Jón ikki sá hondsbreidd frá sær. Tá breiddi hann yvir seg bláa helmingin av turri-

Aðalfundur

Arbeidsmannafelagið Fylking á Tvøroyri heldur árs-aðalfund í felagshúsinum tann 23. februar kl. 19.30. Dagsskrá eftir lógin.

NEVNDIN

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll slag av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKID

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

FØROYA

BANKI

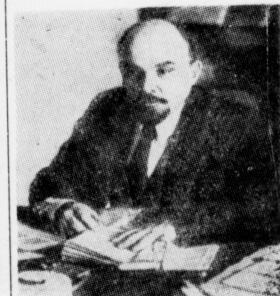
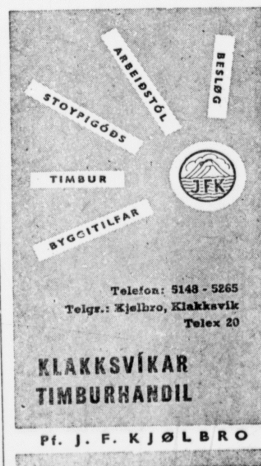
bauki FØROYA

20 milj. fyrri eina foto-mynd av Lenin

Eitt blað í USA hevur boðið eina peninganøgd uppá 20 milj.

kr. til hann, ið kann taka eina mynd av Lenini, meðan hann liggur á bórni í gravkamari sínum. Hetta kann amerikanska blaðið rólga lovað, tí ong-in sleppur inn í gravkamarið við fototóli, av tí at tað er gyrt av hermonnum.

Lenin